

[P. Munch.]

det Hovedpræg som denne, at hvo meget har, ham skal mere gives, vil ikke kunne finde Tilslutning fra vor Side.

De samme Betragtninger gælder det Lovforslag, der er fremført af det ærede Medlem Hr. Holstein, og som jo ogsaa kan inddrages under denne Forhandling. Ogsaa det har det Maal for Øje at lette Afgiften for de store Formuer, og de Bemærkninger, som jeg har gjort overfor hele den almindelige Karakter af Formue-lovgivningen, vil betyde, at vi ogsaa maa vende os mod det.

Holstein: Til Belysning af den principielle Berettigelse af den Skattereform, som vi her har til Behandling, skal jeg først tillade mig at kaste et Blik tilbage over den progressive Formuebeskatnings historiske Udvikling her i Landet, dernæst at gøre nogle Bemærkninger om Formuebeskatningen i andre Lande udover de Bemærkninger, der allerede er fremsat af den højtærede Finansminister, og endelig skal jeg vende mig dels til Lovforslaget, saavel dets Form som dets reelle Indhold, og dels til de Bemærkninger, som af de ærede Ordførere er knyttet dertil.

Ærede Medlemmer vil jo vide, at vi begyndte Formuebeskatningen her i Landet med Venstres Skattereform i 1903. Der havde været Forhandlinger i 1897 og Aarene derefter, da Finansminister Lüttichau havde fremsat det første Forslag her i Danmark til direkte Statsbeskatning. Men en Reform fik vi først i 1903 med Venstres Skatte-love, hvor Formuebeskatningen fastsattes til en bestemt Promille og en ganske lav Promille, 0,6 af alle Formuer. Der var ikke Tale om Progression den Gang.

Det næste Trin paa Stigen er Aaret 1909, da vi gennemførte Forsvarslovene. Da gik vi til den progressive Beskatning. Men det er ganske karakteristisk, at denne principielle Reform indførtes saa at sige, uden at noget Medlem og nogen Ordfører i Salen i Virkeligheden var klar over eller i hvert Fald her i Salen gav tydeligt Udtryk for dette Princip skattepolitiske Betydning. Den progressive Formuebeskatning blev i 1909 motiveret med Nødvendigheden af at imødegaa den Stigning i de almindelige Statsforbrødenheder, som Forsvarslovene medførte. Hele denne Forandring i Formuebeskatningen foregik i Virkeligheden ganske *en passant*, uden at noget Medlem havde givet klart Udtryk for, hvad det indebar, og hvilken Rækkevidde det skattepolitiske kunde faa.

Jeg maa maaske her gøre den Bemærkning, at det var den højtærede Finansminister, hvis Navn kom til at staa under denne Reform af Formuebeskatningen i 1909. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: 1912!). I 1909 ogsaa. Var det ikke den højtærede Finansminister, som var Finansminister den Gang? (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, det var Bruun!). Om Forladelse, saa beder jeg undskyldte.

Men saa kom vi til 1912, og da skete den egentlige store Ændring i den direkte Beskatning. Da knæsattes den progressive Formuebeskatning endelig i den danske direkte Skat til Staten. Om denne Reform i 1912 af den direkte Beskatning udtalte Venstres daværende Ordfører Hr. Jensen-Klejs:

„Med det her foreslaede Tillæg til Formue- og Indkomstskatten kommer vi saa højt op, som man med Rimelighed kan forlange, og som det indtil videre paa dette Omraade praktisk lader sig gøre, hvis man ikke vil lide Skuffelser.“

I det Folketingsudvalg, som fik Forslagene til Behandling, blev der saavel fra radikal som socialdemokratisk Side fremsat Ændringsforslag. De Radikale ønskede dog ikke at føre Formuebeskatningens Skala højere end til 3,6 p. m. for Formuer paa over 5 Mill. Kr. Altsaa længere ønskede de Radikale i 1912 ikke at flytte Pælene paa dette Omraade. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. P. Munch mener, at der under de nuværende økonomiske Forhold i Danmark er Grund til at holde Pælene ude i en Afstand, som ligger langt, langt paa den anden Side af, hvad de Radikale tænkte sig i 1912. Hvis det ærede Medlem Hr. P. Munch skulde kunne begrunde en saadan skattepolitisk Frontforandring for det radikale Partis Vedkommende, ser jeg ikke rettere end, at det i bedste Fald kunde være med en Henvisning til Rentefoden. Men jeg tror dog, at enhver, der ved, hvordan de økonomiske Forhold var i 1912 her i Landet, og hvordan de er i Øjeblikket, vil sige, at en saadan Henvisning til Forskellen i Rentefoden den Gang og nu er kun et skattepolitisk Postulat, men ikke en virkelig Realitetsbetragtning.

Den højtærede Finansminister udtalte i 1912 som Kritik af de Ændringsforslag, der den Gang fremsattes fra socialdemokratisk Side, at han vilde ikke komme ind paa en nærmere Kritik af de Sætses, som man fra socialdemokratisk Side var naaet til.

„Jeg tror, det er overflødigt“, sagde den højtærede Finansminister. „Det ærede